

arbejdsgiverens ledelsesret, så synes jeg, at vi har en spændende diskussion. Men er det sådan, det skal forstås?

Aage Frandsen (SF):

Ved de tidligere behandlinger, som der har været af et beslutningsforslag stort set magen til det her – både i sidste og i forrige samling – dér sagde vi, at vi ikke kunne støtte forslaget.

Jeg vil her begrunde det ud fra nogle principielle betragtninger om, at vi for det første er tilhængere af det enkelte menneskes frihed til at organisere sig. Dér tror jeg ikke der er nogen uenighed her inde i Folketinget. Vi er for det andet også tilhængere af, at mennesker inden for fællesskab, dvs. i organisationer eller på anden vis, har ret til at træffe nogle beslutninger og også indgå nogle aftaler med nogle andre organisationer.

Det vil sige, at det enkelte menneske har ret til at organisere sig, hvor han og hun vil, og han og hun har også gennem sin organisation ret til at indgå nogle aftaler, der indebærer, at man f.eks., som der er tale om helt konkret her, kan indgå aftale om, at der er bestemte mennesker, man arbejder sammen med på en arbejdsplads, og der er andre, man ikke arbejder sammen med.

Det er jo klart, at der er en modsætning mellem friheden for det enkelte menneske og så det frihedsbegreb, som der skal være inden for fællesskabet, hvor fællesskabet selvfølgelig kræver, at der er nogle fælles ting, som går ud over det enkelte menneskes helt individuelle frihed. Men det er en modsætning, som vi har i mange andre henseender, og det må man så afveje i forhold til hinanden.

Jeg vil også sige i forhold til den tidligere diskussion, der har været, at det er, som om forslagsstillerne tænker på, at det kun er en part, der indgår eksklusivt aftaler, men der skal jo altid to til.

Jeg synes egentlig, at det var en meget spændende diskussion mellem hr. Bendt Bendtsen og arbejdsministeren, også omkring det dér med ledelsesretten. Jeg synes da, det ville være meget interessant, hvis vi kunne begynde at tage hul på at fjerne dele af arbejdsgivernes ledelsesret, og jeg kunne da godt forestille mig, at der også var andre steder, hvor det var mere sjovt at begynde at røre ved det.

Jeg har også tænkt på, om Det Konservative Folkeparti var særligt optaget af de her spørgsmål, da man havde del i regeringsmagten, da

man havde arbejdsministerposten. Var man da særligt optaget af de her spørgsmål? Mig bekendt var man ikke. Det er vel nok noget med, at det her er en sag, som Det Konservative Folkeparti sammen med andre borgerlige partier, som mener det mere principielt end Det Konservative Folkeparti, bringer op, fordi man skal vise, at man har en vis enighed.

Men i det øjeblik ulykken skulle indtræffe, at Det Konservative Folkeparti igen kom i regering, og som en endnu større ulykke fik arbejdsministerposten, så er jeg helt sikker på, at vi ikke vil se det forslag, for hvorfor så vi det ikke i de 10-11 år?

Det er jo sådan, som arbejdsministeren også var inde på, at det system, vi har, det såkaldte danske arbejdsmarkedssystem, den danske model, som prisen så meget – efter vores opfattelse måske somme tider lige rigeligt nok – er en model, som arbejdsgiverne og lønmodtagerorganisationerne virkelig hæger om. Og det vil sige, at det her forslag, hvis det bliver vedtaget – og arbejdsgiverne er selvfølgelig klar over, at det bliver det ikke – så vil Arbejdsgiverforeningen og mange arbejdsgivere være hunderædde for, hvad der kunne ske.

Jeg er helt sikker på, at Dansk Arbejdsgiverforening satses på, at Det Konservative Folkeparti gør ét, når de er i opposition, og at de, hvis de skulle komme i regering igen, gør noget andet.

Ulla Solvang (RV):

Da fru Vibeke Peschardt ikke kan være til stede, skal jeg fremføre hendes ordførertale.

Vi har foreningsfrihed i Danmark. Det er fastslået ved en lov fra 1982, nemlig foreningsfrihedsloven, og loven giver borgerne ret til frit at organisere sig i foreninger; det kan f.eks. være en fagforening eller en arbejdsgiverforening. Det er den såkaldte positive foreningsfrihed, der er beskyttet af grundlovens § 78, stk. 1. Grundlovens bestemmelser genfindes i foreningsfrihedsloven, der går ud på, at alle lovlige foreninger må dannes.

En anden side af samme sag er imidlertid den negative foreningsfrihed, dvs. retten til at lade være med at være medlem af en bestemt forening eller fagforening. Det er det, forslagsstillerne kalder foreningstvang, nemlig når en arbejdsgiver ved ansættelsen stiller krav om, at den, han eller hun ansætter, skal være medlem af en bestemt fagforening. Forslagsstillerne kalder dette tvangsmæssigt medlemskab af en fag-